

РЕШЕНИЕ

№ 4635

гр. София, 17.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 135 СЪСТАВ, в публично заседание на втори октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ТАНКА П. ЦОНЕВА**

при участието на секретаря **ДИЛЯНА П. ЦВЕТАНОВА**
като разгледа докладваното от **ТАНКА П. ЦОНЕВА** Административно наказателно дело № 20231110209866 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба от А. А. П. от гр.София, ул.»Латинка» № , ет., ап. чрез пълномощника му –адв. Б. - САК против Наказателно постановление № 23-4332-008686/18.05.2023 г., издадено от Началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция”, с което на жалбоподателя на основание чл.175, ал.1, т.4 от ЗДвП за нарушение по чл.103 от ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100 (сто) лева и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 1 (един) месец, и на основание чл.177, ал.1, т.2 от ЗДвП за нарушение по чл.150а, ал.1 от ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100 (сто) лева.

В жалбата се релевират доводи, че атакуваното наказателно постановление е издадено при нарушение на материалния закон и на процесуалните правила.

В тази връзка на първо място се твърди, че на инкриминираната дата като водач на мотоциклет жалбоподателят П. е носел на главата си плътна каска, бил е с поставено устройство „хендсфри“, което му е попречило да възприеме подадения му звуков сигнал за спиране от полицейските служители. Веднага след като възприел сигнала за спиране водачът спрял на безопасно място. Ето

защо, изложеното в съставения АУАН и в издадено НП, че водачът не се подчинил на подадения му звуков и светлинен сигнал не отговаряло на обективната истина.

На следващо място, в жалбата се излагат аргументи, че в случая не бил подаден надлежен сигнал за спиране от контролните органи по смисъла на чл.170, ал.3 от ЗДвП и чл.207 ППЗДвП, поради което и за жалбоподателят не възниквало задължение за спиране в най-дясната част на пътното платно.

Надеждат се и доводи, че нарушението по чл.150а от ЗДвП не било извършено, тъй като А. П. притежавал категория „А2“, която се изисквала за управление на процесното МПС, поради което неправилно била ангажирана административно –наказателната му отговорност.

На последно място, в жалбата се сочи допуснато процесуално нарушение по чл.52, ал.4 от ЗАНН, тъй като при издаване на атакуваното наказателно постановление, административно-наказващият орган не обсъдил депозираното от жалбоподателя възражение.

По изложените съображения се отправя молба към съда да се произнесе с решение, с което да отмени атакуваното наказателно постановление. Претендира се присъждане на сторените от жалбоподателя разноски за адвокатско възнаграждение.

В съдебното заседание, проведено по делото жалбоподателят, редовно призован, се явява лично и с пълномощника си –адв.Донев- САК. Последният в дадения ход по същество пледира за отмяна на обжалваното НП, предвид развитите в жалбата аргументи. Претендира присъждане на направените в производството разноски от доверителя му в размер на 800 (осемстотин) лева, съгласно представените по делото писмени доказателства.

Административно-наказващият орган, редовно призован, не изпраща представител и не изразява становище по основателността на жалбата. В съда е постъпило писмено становище от АНО, с което се прави възражение за прекомерност на претендираните от насрещната страна разноски за адвокатско възнаграждение, ако същите надхвърлят минималния законоустановен размер.

Съдът, след като служебно провери обжалваното наказателно постановление, доводите на страните и събраните по делото

доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

На 02.04.2023 г. около 13:20 часа св.И. Г. и колегата му М С – полицейски служители от СДВР, сектор 04 „Охрана на обществения ред и оперативни обекти“, в качеството им на автопатрул изпълнявали служебните си задължения в гр.София на бул.“Св.Климент Охридски“. Същите забелязали мотоциклет „Кавазаки“, чийто регистрационен номер бил поставен встрани до веригата, а не отзад на определеното за това място. Мотоциклетът извършил маневра „ляв завой“ по бул.“Андрей Ляпчев“. Същият бил последван от патрулния лек автомобил, като на водача бил подаден светлинен и звуков сигнал за спиране. Водачът на мотоциклета не реагирал на подадения му сигнал и не спрял в дясно на пътното платно, а дори ускорил скоростта си на движение. Същият бил застигнат от полицейския автомобил, след което отбил в дясно и спрял на бул.“Андрей Сахаров“ срещу бл.272.

В хода на извършената полицейска проверка била установена самоличността на водача на мотоциклета „Кавазаки“ модел „ЕР6N“, с рег. № – жалбоподателя А. А. П., който представил СУМПС, от което контролните органи установили, че същото не е валидно за категорията на управляваното от него превозно средство.

След извършена справка в ОДЦ-СДВР се установило, че мотоциклетът е с прекратена регистрация от 29.12.2022 г., поради непрехвърлянето му в срок.

За констатациите от извършената проверка св.И. Г. съставил против водача на мотоциклета А. А. П. АУАН с бланков № 888611/02.04.2023 г., в който квалифицирал установените нарушения по чл.103, чл.150а, ал.1 и по чл.140, ал.1, предл.1 от ЗДвП. Актът бил предявен и връчен срещу подпис на нарушителя, който след като се запознал със съдържанието му, го подписал с отбелязване, че има възражения.

В срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН са били депозиран писмени възражения против АУАН с вх. № 433200-41455/10.04.2023 г.

Въз основа на така съставения АУАН било издадено обжалваното в настоящото съдебно производство Наказателно постановление № 23-4332-008686/18.05.2023 г., с което при идентичност на описанието на първите две нарушения и тяхната правна квалификация, жалбоподателят е санкциониран на основание чл.175, ал.1, т.4 от ЗДвП за нарушението по чл.103 от ЗДвП с налагане на „глоба“ в размер на 100 (сто) лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 (един) месец, и на основание чл.177, ал.1, т.2 от ЗДвП за нарушението по чл.150а, ал.1 от ЗДвП с „глоба“ в размер на 100 (сто) лева.

Препис от наказателното постановление било връчено срещу подпис на жалбоподателя на 21.06.2023 г.

Изложената фактическа обстановка съдът приема за безспорно установена от писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК – АУАН с бланков № 888611/02.04.2023 г., възражение вх. № 433200-41455/10.04.2023 г., справка-картон на водача, Заповед № 8121К-13318/23.10.2019 г. и Заповед № 8121 з-1632/02.12.2021 г. на министър на вътрешните работи, копие от СУМПС на А. А. П., № 285915908; както и от гласните доказателствени средства.

Съдът кредитира с доверие показанията на свидетеля актосъставител Г.– присъствал при установяване на нарушението и съставил АУАН на нарушителя. В показанията си, дадени в хода на съдебното следствие св.Г. беше категоричен, че водачът на мотоциклета е възприел подадения му звуков и светлинен сигнал, но не спрял, а напротив продължил движението си. Същият бил последван от патрулния лек автомобил и спрял на бул.“Андрей Сахаров“ срещу бл.272. При извършената проверка на водача се установило, че същият не притежава изискуемата категория за управление на този мотоциклет, както и че мотоциклетът е бил спрял от движение, тъй като бил със служебно прекратена регистрация.

Възстановената от свидетеля Г. конкретика за обстоятелствата по случая, въпреки рутинността на извършваната от него служебна дейност, свидетелства на непосредствено възприети събития от действителността и изключва възможност за формалност на изявленията му и стремеж за поддържане на уличаваща нарушителя версия. Още повече когато изведените от свидетеля факти не се опровергават от други независими източници на доказателства. Показанията на св.Г. са подробни, задълбочени, вътрешно балансиран и отразяват адекватно личните му възприятия върху създалата се пътна ситуация.

Принадлежността на свидетеля към йерархичната структура на наказващия орган не се явява обстоятелство, което да постави под съмнение достоверността на заявеното от него или да указва единствено неговото предназначение да обслужи обвинителната теза без претенции за истинност. В този смисъл обсъдените гласни доказателствени средства се явяват обективни и поради това годни доказателствени източници за обосноваване изводите по съществото на настоящия спор.

От представеното от процесуалния представител на жалбоподателя СУМПС № 285915908 се установява, че същият притежава валидно до 08.09.2032 г. СУМПС за категориите АМ, А1, А2, В1 и В.

Въз основа на така възприетата фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от легитимирано лице (санкционираното физическо лице), срещу подлежащ на съдебен контрол административно-наказателен акт, и в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН, с оглед на което жалбата се явява процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал.1 от ЗАНН, в настоящото производство районният съд следва да провери законността на обжалваното НП, т.е. дали правилно е приложен както процесуалния, така и материалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал.1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН.

В изпълнение на това си правомощие съдът служебно констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни за това административни органи (видно от приложените към материалите на делото заповеди на министъра на МВР), в рамките на тяхната материална и териториална компетентност. При съставянето на АУАН и издаването на НП е спазена предвидената в закона писмена форма, не са нарушени сроковете, визирани в разпоредбата на чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН. Налице е редовна процедура по връчване на АУАН и НП на жалбоподателя срещу подпис.

По –нататък, като неоснователни съдът възприема възраженията в жалбата за допуснато съществено нарушение по чл.52, ал.4 от ЗАНН, тъй като необсъждането на възраженията срещу акта, макар и да е нарушение на процесуалните правила, не е от категорията на съществени, още повече, че в НП са изложени мотиви относно обстоятелствата по извършване на деянията и съставомерността им.

По същество на нарушенията съдът намира следното:

Във връзка с нарушението по чл.103 ЗДвП съдът намира следното:

Според разпоредбата на чл.103 от ЗДвП - При подаден сигнал за спиране от контролните органи водачът на пътно превозно средство е длъжен да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания.

Понятието "подаден сигнал за спиране" е визирано в разпоредбите на [чл. 170, ал.3 от ЗДвП](#) и [чл. 207 от ППЗДвП](#), които задължават контролният орган да подаде своевременно ясен сигнал за спиране със стоп - палка, при който за водача на ППС да е оформено убеждението, че този своевременно подаден ясен сигнал за спиране е предназначен за него, след което следва задължението му да спре най-вдясно на пътното платно или на посоченото от контролния орган място. През нощта сигналът за спиране може да бъде подаден и с описваща полукръг червена светлина, а униформен полицай може да спира пътните превозни средства и чрез подаване на сигнал само с ръка. Сигнал за спиране може да бъде подаден и от движещ се полицейски автомобил или мотоциклет, като във връзка с последното [чл. 207 от ППЗДвП](#) изисква това да става чрез постоянно светещ или мигащ надпис "ПОЛИЦИЯ - СПРИ!". Следователно за да е осъществен състава на нарушение по [чл. 103 от ЗДвП](#) следва да е подаден своевременно и ясен сигнал за спиране от контролен орган по един от посочените начини в [чл. 170, ал.3 от ЗДвП](#) и [чл. 207 от ППЗДвП](#).

В случая от показанията на св.Г. безспорно се установява, че е бил подаден светлинен и звуков сигнал от контролните органи за спиране на мотоциклетиста. Не се установява от събраните по делото доказателства да е бил подаден обаче ясен сигнал за спиране със стоп – палка, съгласно чл.170, ал.3 от ЗДвП от движещия се полицейски автомобил. Звуковият и светлинен сигнал не са сред предвидените възможни варианти за спиране от контролния орган, тъй като **звуковият сигнал** не сочи, че водачът на конкретно ППС следва да намали скоростта и да спре на указано място. **Светлинният сигнал** не може да удостовери задължение за водач на ППС да спре за проверка - този вид сигнал означава, че е в действие специален автомобил, което задължава другите водачи на ППС да се отбият и да създадат условия за преминаване на този автомобил със специален режим на движение. Следователно **подаването на светлинен и звуков сигнал** от автомобил със специален режим на движение не може да бъде приравнено на сигнал за спиране по смисъла на ЗДвП. По делото безспорно е установено, че по никакъв друг начин на жалбоподателя не е подаван сигнал за спиране от полицейските служители. Съгласно действащата правна уредба подаването на светлинен и звуков сигнал обозначава полицейският автомобил, като автомобил със специален режим на движение. При подаване на такъв сигнал възникват задължения за останалите водачи за осигуряване на безпрепятствено преминаване на автомобила със специален режим на

движение ([чл. 104, ал. 1 от ЗДвП](#)), възникване на задължение за пешеходците да освободят платното за движение ([чл. 115, ал. 2 от ЗДвП](#)). Всички тези задължения са различни от тези, възникващи при подаден сигнал за спиране по [чл. 103 от ЗДвП](#). С оглед на това подаването на светлинен и звуков сигнал от автомобил със специален режим на движение не може да бъде приравнено на сигнал за спиране по смисъла на ЗДвП.

Предвид изложеното по-горе неспирането на жалбоподателя при подадения светлинен и звуков сигнал от движещия се полицейски автомобил, не може да бъде квалифицирано като отказ да се изпълни нареждане за спиране, подадено от орган за контрол и регулиране на движението. Ето защо съдът намира, че жалбоподателя не е осъществил състава на вмененото му административно нарушение.

Относно нарушението по чл.150а от ЗДвП съдът намира следното:

Разпоредбата на [чл. 150а, ал.1 от ЗДвП](#) изрично предвижда, че за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на [чл. 171, т. 1](#) или [4](#) или по реда на [чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс](#) и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

В конкретиката на казуса са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила от актосъставителя и наказващият орган, които ограничават правото на защита на жалбоподателя и са основание за отмяна на обжалвания санкционен акт в тази му част.

В случая следва да се отбележи, че в текста на АУАН и НП не е изрично посочено от коя категория е управляваното от жалбоподателя МПС, а именно - мотоциклет „Кавазаки“ модел „EP 6N“ с рег. № , което по безспорен начин затруднява възможността жалбоподателят да разбере в какво нарушение е обвинен.

По делото се доказва, че жалбоподателят има категория АМ, А1, А2, В1 и В, за които притежава валидно СУМПС. Не се доказва обаче от доказателствената съвкупност на делото от каква категория е описаното и управлявано от жалбоподателя МПС, тъй като не е посочено от АНО с каква мощност е същото и с какъв работен обем на двигателя, за да може да се направи обективна преценка дали за управлението му е необходима **категория А2**, както твърди жалбоподателя (изискуема за управление на мотоциклети с мощност, която не превишава 35 KW и с отношение мощност /тегло, което не превишава 0.2 KW/kg и минимална възраст – 18 години) или е необходима **категория А**, какъвто е извода на АНО (изискуема за управление на мотоциклети с работен обем на двигателя над 50 cm³ и /или конструктивна максимална скорост повече от 45 km/h, при минимална възраст – 24 години или 20 години, когато лицето притежава свидетелство за управление на мотоциклет от категория А2 от не по-малко от две години).

Посочените съставомерни факти следва задължително да фигурират в обстоятелствените части на АУАН и НП, а не да се извличат по тълкувателен път или от събраните по административно-наказателната преписка

доказателства. И доколкото защитата се осъществява срещу фактите, а не срещу правната квалификация, а в случая е налице пълна неяснота относно управляваното от жалбоподателя МПС, с което съществено се нарушава правото на защита на нарушителя. Респективно създава се невъзможност да се определи предмета на доказване, което е в правомощията единствено на административно-наказващия орган, който е длъжен да даде ясно, точно и непротиворечиво описание на нарушението - изискване, произтичащо от императивната разпоредба на чл. 57, т.5 от ЗАНН.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав прие, че неправилно е ангажирана административно-наказателната отговорност на жалбоподателя, поради което и атакуваното наказателно постановление следва да бъде отменено в неговата цялост.

При този изход на правния спор, разноски се дължат в полза на жалбоподателя, чийто процесуален представител своевременно поиска присъждането на такива в размер на 800 лева. С оглед направеното възражение за прекомерност от страна на АНО, на жалбоподателя следва да се присъдят разноски на основание [чл. 36 от Закона за адвокатурата](#) вр.чл.18, ал.2 вр.чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1/09.07.2014 г. за минималните адвокатски възнаграждения, за адвокатско възнаграждение в размер на 400 (четиристотин) лева, съобразно обжалвания материален интерес.

По горните аргументи искането за заплащане до пълния размер на претендираните разноски от 800 лева, с оглед приложения към материалите на делото договор за правна защита и съдействие, следва да се остави без уважение, като неоснователно.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т.1 вр. ал.3 и чл.63д от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 23-4332-008686/18.05.2023 г., издадено от Началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на А. А. П. на основание чл.175, ал.1, т.4 от ЗДвП за нарушение по чл.103 от ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 (сто) лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 (един) месец, и на основание чл.177, ал.1, т.2 от ЗДвП за нарушение по чл.150а, ал.1 от ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 (сто) лева.

ОСЪЖДА СДВР, Отдел „Пътна полиция“ да заплати на А. А. П. сумата от 400 (четиристотин) лева, представляващи направени в хода на съдебното производство разноски за адвокатско възнаграждение, като **ОСТАВЯ** без уважение искането на процесуалния представител на жалбоподателя за заплащане до пълния размер на претендираните разноски от 800 (осемстотин) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване по реда на Глава XII от АПК пред Административния съд - София-град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____